

dembler m. Trob curt
 matèries, prenen sovint
 muts, etc. || fig. Man
 de procedir, tarannà, natural, d'el
 quí. No el coneix prou: no li he pres
el demble. | Probor alquí de mal demble

demenència f. Perturbació total o
 parcial de les facultats mentals.
Cause en demenència || Conducta
 o acció desproveïda de raó.

dement adj. Malalt de demenència
 | Subst. Un dement. Una dement!

dementre conj. Mentre.

demenir m. Allò que fa que me-
 resquem blasme o desaprovació.
Donar a alquí segons els seus de-
menirs, la deguda punició o càstig